

Přání spravedlnosti

Soud Část 1.

Úvod

Inkviziční proces není vždy spravedlivý. Když se stane, že náhodou dostanete možnost povolát obhájce, využijete ji? Možná je to jen past, jak do osidel inkvizice nechat padnout další oběti. Ale co když je inkvizitor čestným mužem a něco se mu nezdá? Co když prostě jen chce spravedlivý proces?

Tomáš Quinský takový je. Jedna z pěti největších autorit inkvizice je známá svým přáním spravedlnosti pro každého. Vždy a všude. Tento inkvizitor již dávno překonal mučení, on ví, jak se dá vyšetřovat a ne vynutit pravda.

V tomto dlouhém příběhu hraje hlavní roli jedna jediná věc, zlé obvinění a přání spravedlnosti. Bude družina Vyhnanců schopná zachránit obviněného šlechtice a zabránit nebezpečí, které mu hrozí?

Posel

Začíná další den na Habrovci. Jaro se ohlašuje, zima již dávno ustoupila. Lesy v okolí Habrůvce jsou opět plné zvěře a bylin. Zdálo by se, že život nemůže být lepší, ale to není až tak docela pravda. Což o to, na tvrzi bylo všechno v pořádku, děvečka i čeledín zastali dostatek práce. Ale peníze, peníze se začínaly ztrácet. Habrovec obsadila a zápisem do zemských desek získala družina dobrodruhů, kteří sami sebe nazývají Vyhnanci.

Jejich majetek se získáním tvrze zvýšil, stejně tak jako jejich známost v okolním kraji. Je tomu dlouho, co zachránili nedalekou Novou ves před několika rabujícími vojáky. Nedávno zase pomáhali vesničanům proti démonu kradoucímu stíny. Inu, život dobrodruha je těžký, alespoň, že oni se již nemusejí plahočit světem a doufat, že někde neumrznou. S prací se váže i další věc, pokud je někdo hledal, měl to jednodušší. A tak nějak to i začalo toho dne, kdy na Habrovec přijel posel gráfa Tříče ze Zhořelce.

Posel se odvolal na pána Ithien, který je vysokým šlechticem z Východu. Jeho pán, gráf Tříč jej žádá o službičku, obhajobu během inkvizičního procesu. Posel víc neprozradil, nemohl. Podle vlastních slov byl prý vázán přísahou. Přísahou inkvizitorovi a svátosti tribunálu.

Krátké rozhodování a družina se vypravila na zhořeleckou tvrz.

Zhořelec

Sedm dní cesty, ani o den méně či více družině netrvalo dostat se k sídlu gráfa. Zhořelec je více než tvrzí, jedná se o hrad. Je o dost menší než sídlo de Anjense, ale i tak je velký. Vysoké a široké hradby, obytná budova uprostřed a několik hospodářských budov na nádvoří. V podhradí malá vesnička.

Vyhnanci se rozhlíželi udiveně okolo sebe, jak by mohl mít takový velký pán problémy a žádat si jejich pomoc? I když, jednou dokonce pracovali pro samotného lenního pána – de Anjense.

Již před tvrzí je zastavili napřažené halapartny řadových rytířů. Dovnitř vpuštění nebyli, když se divili, proč ne, dozvěděli se, že nejdříve musejí složit přísahu inkvizičnímu soudu. Některé to vyděsilo. Ne všichni jsou velkými věřícími Boha nejsvatějšího.

Jako první s postavami mluvil sám Quinský, velký a známý inkvizitor. Vysvětlil jim, jaká je jejich úloha. Mají obhajovat šlechtice, který je obviněn z vlkodlactví a vraždy několika malých dětí. víc jim neřekl, zato je donutil přísahat, že svoji funkci budou vykonávat uctivě a

spravedlivě. Všichni museli přísahat na jméno Boha nejsvatějšího. Některým se nechtělo, ale za nevíru je hranice.

Další, s kým se postavy setkal byl sám gráf. Kráčel k Vyhnančům se svým komorníkem, který se představil jako Francek a představil i svého pána. Francek nikomu nepadl do oka, nejvíce se nelíbil Katharině. Ta zbytek družiny upozornila, že tento muž jistě něco tají. Šlechtic družině vysvětlil, že je pozval na svoji obhajobu a že jim děkuje, že přijeli. Dále je pozval do svého sídla, kde jim prozradí více o případu.

Co se stalo na Zhořelci?

„Je to smutný příběh,“ pravil graf poté co přivítal se svým písařem, Honcem z Lence, družinu v přijímacím sále „víte, chtěl jsem si zajistit novou generaci loajálních úředníků. A nejen to, chtěl jsem pomoci některým dětem z vesnice z chudoby. Nechal jsem je učit čtení a psaní. Otevřel jsem pro ně zde na zhořelci školu.“ Do Tříčových slov vstoupil písař: „Nezapomeň, pane, říct o tom, že jsi rodinám platil, za děti ve škole.“ Písař se obrací na družinu a pokračuje: „do školy chodili jen čtyři děti. Malé, ale měli talent. Jenže potom se to stalo...“

„Honče, nech mě dovyprávět ctěným obhájčům tento tragický příběh.“

„Promiňte, pane.“

„Kde jsem to skončil? Ano, už vím. Starat se o děti mi nevadilo, ani ta menší částka jejich rodičům. Dokonce, když se propadla střecha zdejšího kostela, který vede kněz Ignatius, zaměstnal jsem jednoho z rodičů na opravách. Tesař a truhlář je to, Odolek se jmenuje. Žel, dvě z těch dětí byli jeho,“ stále nikdo neřekl, co se přesně dětem stalo. Někteří z Vyhnančů již začínali být netrpěliví „Děti byli toho dne ve škole jako každý den. Učili se a hráli si. Potom odešli domů,“ Postarší šlechtic se odmlčel. Všichni si uvědomovali, jak těžké je pro něho pokračovat. Přesto sebral sílu a než stihl písař něco říct, vyprávěl dále: „Děti odešli domů. Ale tam ubohé duše nedorazili. Ráno je našli v lese, roztrhané. Prý to udělal vlkodlak.“ Než stihl kdokoliv cokoli říci, zareagoval Honec z Lence: „Já jsem si jist, že to připravil rytíř Otta, ten si již dlouho brousí zuby na Zhořelec a celé okolní panství.“

Hrozivý příběh se odehrál ve Zhořelci. To Odolek, otec dvou dětí povolal inkvizitora. On byl ten, kdo obvinil Tříče, svého lenního pána. Jak však přišel na to, že děti roztrhal vlkodlak? Družina zjistila další důležitou věc, Tomáš Quinský je inkvizitor, který je specializovaný na vyhledávání a likvidaci lykantropů.

Vyhnanci začínají vyšetřovat

Družinu si povolal inkvizitor a zeptal se jich, zda mají všechny informace. Sám odpověděl na cokoli, na co se jej zeptali. Bylo na něm jasně vidět, že je nestranný. To bylo pozitivní.

Vyhnanci se vypravili za otcem dětí, ten jim neřekl nic nového. K družině se přidal Francek, jakožto výborný znalec okolí a většiny lidí. Truhlář Odolek se projevil jako jednodušší muž násilných sklonů. Jistě to byl velký vztekloun. Družinu dokonce od svého domu vyhodil a tím riskoval hněv inkvizitora. Francek se zmínil o jedné osobě, která by něco mohla vědět – o lovcí, který ohledával mrtvolky.

Na místě nálezů dětí našla Katharina dětský zub. Vypadal jako vyražený, ale děti byli přece roztrhané? V tu samou chvíli se na palouku objevil i lovec Herbert. Švun ho nenápadně obcházel se zapáleným heřmánkem. Lovec nechápal co se děje a tak se na gobliního čaroděje prudce a hlasitě obořil. Neřekl toho moc a odešel do hradu, prodat maso kuchaři. Sysel, jak se kuchař jmenoval byl velmi lakomý a neměl rád nikoho, kdo byl jiné než lidské rasy. Švuna a Drena dokonce vyhnal ze své kuchyně. Nic nového se nezjistilo, lovec se stal jedním z podezřelých a Francek odešel také. Vyhnanci osaměli a začali splétat bláznivé teorie. Snad nebláznivější teorii stvořil Švun. Za vraha označil Francka. Ten prý zabil děti, protože se bál, že až budou vzdělané, nahradí ho v jeho práci. Z náznaků bylo vidět, že pro Francka je jeho

služba komořího vším. Děti zavraždil a zinscenoval útok vlkodlaka. Teorii tak bláznivé nikdo nevěnoval pozornosti ani za mák.

Katharina, Francek a Sysel

Vyšetřování stálo na mrtvém bodě, teorií byl spousta, ale která z nich je pravá a která falešná? Jak to poznat? Ithien přišel s bezvadným návrhem – použije svojí magii a udělá Katharinu neviditelnou lidským okem a neslyšitelnou lidským uchem. Všichni souhlasili. Magie je nevyzpytatelná, ale zrovna teď fungovala a Katharina zmizela. Nikdo jí neviděl ani neslyšel, a tak se vypravila na výzvědy. Cestu do kuchyně již znala a dostala se tam. U dveří musela chvíli čekat, ale nakonec prošla. Dveře jí otevřel odcházející lovec Herbert, byl rozzuřen a to znamenalo, že se nedohodl s lakomým Syslem. V kuchyni byl Sysel a Francek, nic lepšího si ani Katharina nemohla přát. A oni mluvili, ba co víc, oni se hádali.

Předmětem jejich hádky byla situace, která nastala. Nikdo přece nechtěl, aby inkvizitor odsoudil jejich pána. Jejich rozhovor byl dlouhý, točil se kolem peněz a dokonce i kolem žen. Francek se pro svoji práci vzdal i své lásky, dívky Hanky. Že by švunova teorie byla správná? Jejich rozhovor se stočil i k tomu, že by tím vlkodlakem mohl být Herbert. Důkaz, který vyvrací švunovu teorii. oba dva se dohodli, že pošlou ženskou za Odolkem a ta mu řekne, že prý jeho děti zavraždil lovec. Poté se Francek přichystal k odchodu a s ním i Katharina.

Noční hlídka

Stop bylo hodně. O gráfově nevině byli všichni přesvědčeni, ale jak ji dokázat? Děti jsou mrtvé a proto, pokud nebude viník, vzplane hranice a na ní uhoří nevinný člověk. Inkvizitor dokonce utrousil i nějakou poznámku, že pokud bude gráf nevinný a bude upálen, družinu potká stejný osud – nedokázala pomoci výkonu spravedlnosti a to je velký hřích.

Nebylo moc co podniknout. Tedy vlastně bylo, ale družinu toho nenapadlo. Jediné co zbývalo bylo nechat si potvrdit slova Francka a Sysla. Jejich plán obelhat Odolka zaváněl pachem vycházejícím z kopky hnoje. Švun se vypravuje hlídat truhlářův dům. Ale působí tam příliš nápadně a navíc, družina již ví, že truhlář nemá rád „zelený ksichty“. Proto je brzy vystřídán Schlankem. Katharina, sledovaná Drenem se vypravují k lovcově chatce – budou ho sledovat, jestli náhodou není tím vlkodlakem. Švun se pochlubil, co dělal s heřmánkem lykantropové se prý jeho vůně bojí, řekl mu to Francek. Inkvizitor to sice se smíchem vyvrátil jako blud, ale lovec to neočistilo.

Schlank nedaleko truhlářova domu viděl ženu, která k němu vešla, dokonce viděl i truhláře, který z domu vyšel s palicí. Špatně však pochopil domluvu a tak nezasáhl, pouze šel za truhlářem. Ten samozřejmě mířil přímo k lovcovu domku. Všimla si ho i Katharina i Dren a nikdo nezasáhl. Odolek vstoupil do lovcova domku. V lovcově chatrči byli dvě živé osoby, na živu zůstala jen jedna. Herbertova hlava pukla pod údery Odolkovy palice. Znovu a znovu bušil truhlář do již mrtvého těla lovce.

Někdo však musel něco podniknout, protože během chvíle bylo u lovcova domku spousta lidí s loučemi. Vedl je inkvizitor Tomáš. Samozřejmě nebohého Odolka obvinil z vraždy a na místě vynesl rozsudek, následujícího dne za úsvitu bude oběšen. Odolek nevnímal. Vše mu bylo jedno, myslel si, že pomstil své děti. Bohužel, vraždou domnělého vraha se pro něho nic nezměnilo, jen prohrál i svůj život.

Ranní překvapení

Ráno začal den jako každý jiný. Všichni se přichystali na další den náročného vyšetřování a hledání pravdy podle svého. Ithien zase zaspal, jak je jeho zvykem. Nikdo však nebyl připraven, když na nádvoří začal někdo být na poplach. V tu ránu všichni vyskočili, ozbrojili se a vyrazili ven.

Všude byl chaos – lidé proudící do tvrze, zhořelečtí vojáci, církevní rytíři. Každý křičel, běhal a rozkazoval. Nikdo neodpovídal na dotazy, co se děje. Až se družina nachomýtla před inkvizitora. Ten okamžitě poslal Schlanka do vězení, aby z vězňů udělal kárný oddíl, který povede. Obyvatel temného sklepení nebylo ani deset. Mezi nimi byl i nešťastný Odolek. Schlank s nimi měl dost práce, nejvíce s Odolkem. Toho ze země zvedla jen jediná věc – buď zemře v boji a smyje svoji hanbu nebo bude viset. Ostatní lotry dostal Schlank na příslib svobody.

Zbytek mezitím zjistil, co že se to vlastně děje. Rytíř Otta, soused a velký nepřítel gráfa Tříče přitáhl se svojí armádou a oblehl tvrz. On ji přímo neoblehl, spíše se utábořil ve vesnici. Zhořelecká armáda se připravila na obranu pevnosti. Ale Ottovy jednotky se k útoku nechystaly, místo toho Otta vyslal svého diplomata. Jelikož gráf byl v moci inkvizitora, neměl právo vyjednávat. Úkolu diplomatického se tedy zhostil sám inkvizitor Tomáš Quinský a jako držitele inkviziční standarty si vybral Schlanka. Tomu se moc nechtělo, ale nakonec souhlasil. Mnoho jiných by se cítilo poctěno možností nésti inkviziční praporec, kříž obrostlý bílou růží na krvavě rudém podkladu, jen Schlank ne.

Diplomat a inkvizitor se střetli na půli cesty mezi tvrzí a dobytelskou armádou. Diskuze byla ohnivá, zpočátku se snažil inkvizitor diplomata zastrašit. Nutno podotknout, že ten proti známému inkvizitorovi neztratil nervy a dál se byl za svého nectného pána, rytíře Ottu. Nakonec se dohodli. Pokud tribunál gráfa odsoudí, tvrz se vzdá Ottovi. Pokud bude gráf osvobozen, Otta zaplatí škody a odtáhne. Ten, kdo zaútočí první bude považován za toho, kdo vyvolal válku. S tím se nedalo než souhlasit. Jako limit pro vydání tvrze byly ustanoveny tři dny. Soud musí skončit za tři dny. Skončí buď upálením zhořeleckého pána a vydáním jeho léna Ottovi a nebo očištěním zhořeleckého a odtáhnutím Ottu.

Viník je na světě

Situace se stávala neudržitelnou. Na nádvoří Zhořelce byl zmatek – vojáci, lidé z vesnice, řádoví rytíři. Nikdo nevěděl co má dělat, jedni hlídali druhé. A do toho vstoupili Vyhnanci se svým pátráním. Všude vládl zmatek. Ale, když jedna z postav zahlédla vesnickou ženu, Hanku, která včera večer oznámila Odolkovi kdo je vlkodlak, nikdo nezaváhal.

Ženština nevěděla o tom, že by udělala něco špatného. Francek jí řekl, že se mu podařilo vypátrat vlkodlaka a že ví kdo to je. Prý by bylo dobré, kdyby se o tom dozvěděl i Odolek, jelikož je otcem dvou ze zavražděných dětí. A proč ne? Říkala Hanka, otec má právo pomstí vraždu svých potomků. Francek jí dokonce strčil do kapsy pár stříbrných tolarů za to, že to nenápadně Odolkovi prozradí.

Družina již věděla dost, švábova teorie ze začátku se začínala stávat skutečnou. Zbývalo udeřit na Francka nebo Sysla. Kolo osudu ukázalo na Sysla, Francek je moc zkušený lhář. Sysel během dne roznášel jídlo mezi lidmi a tehdy se na něho sesypala celá družina. Všichni mu kladli otázky. Nejednalo se o otázky typu „Kdo zabil děti“ ale „Jak a s kým jsi zabil děti“. Kuchař zprvu reagoval chladnokrevně. Potom ale začal ustupovat a prohlásil: „Když mi zaplatíte, všechno vám řeknu.“ Oči mu svítily touhou a chtivostí. Ithien bleskurychle vytáhl ze svého měšce peníze a dal je kuchaři do rukou. ten je vzal a začal vyprávět o tom, jak Francek zabil obě děti, předhodil je gráfovi černému psovi a pak je pohodil nedaleko vesničky v lese. Svůj příběh již dokončoval, když se na obzoru objevil Francek a hnán neblahým tušením, mířil k družině a Syslovi. Jakmile jej Sysel spatřil, začal se plazit a kňučet jako nakopnutý pes. Začalo další kolo obviňování, hádek a vynučování přiznání. Křik přitáhl pozornost a než se kdo nadál, skoro všichni na nádvoří poslouchali rozhovor mezi družinou, Syslem a Franckem. Přišel i inkvizitor Quinský, který se přidal.

Nakonec se viníci přiznali, a to nemusely být použité ani donesené palečnice. Sysel z popudu Francka skutečně zabil všechny čtyři děti. Francek se bál o své místo komořího a tak se rozhodl problémům předejít. Jak mohl vědět, že nějaký hloupý vesničan pozve inkvizitora?

Franckova zpověď

Ztichlé a vyprázdněné vězení panství zhořeleckého hostilo pouze dva zločince. Prvním byl kuchař a lakomec Sysel, jenž se následkem své lakoty dopustil činů, po nichž jej opustil jeho už i tak chabý rozum, druhým byl vysoký a štíhlý muž kolem padesátky, oblečený ve zbytky slušného oděvu, jež býval livrej majordoma gráfů ze Zhořelce. Tohoto druhého muže většinu jeho života znali všichni jako majordoma Francka, avšak události posledních dnů donutili mnohé ptát se, zda lze věřit někomu, koho znáte dlouhá léta a on pak udělá to, co udělal Francek.

Nechme však vyděšené sousedy ze Zhořelce jejich nočním úvahám a rovněž Sysla ponechme v jeho světě bláznivých výkřiků, křivých přiznání a pravdivých lží. Nás však zajímá, jak se se svými činy vypořádal sám Francek.

Okousané nehty, špinavé nehty, strhaná a nevyspalá tvář – to vše byl Francek nyní v kobce pohořeleckého vězení. Jeho důstojnost byla pryč stejně tak jako jeho arogance a povýšenectví, zbyla jen kruté a prohnilé jádro, jež v se v sobě snažilo každou minutou udusit zbytky lidství a ozvěnu vlastního svědomí.

„Za to může Sysel !“ Franckův hlas zněl trhavě a rozhořčeně, „já mu přeci neřikal, že má děti zabít. Měl na ně jen poštvat toho gráfova psa, aby se bály chodit do tvrze a rodiče je dali pryč z té prokleté gráfovi školy. Je to tak, nebo ne ?!“

Franckův poloprázdný pohled se upíral do jednoho bodu jinak prázdné kobky – bylo jasné, že nemluví se Syslem, jehož bláznivé blábolení bylo slyšet odněkud z vedlejších kobek.

„No jen si přisad’ !“ Hněvivým výkřikem přerušil Francek svoji strnulost, „jak to myslíš, že jsem mu to řekl ? Já mu přeci nenakázal děti zabít ! Jenom na ně měl poštvat psa ! Je to jeho vina, jenom a jenom jeho vina.“

Poslední část věty již Francek pronesl prosebným tónem s pohledem stále upřeným na totéž místo v kobce. Pak se však z ničeho nic vymrštil na nohy do celé své délky:

„No jen si na mne plivni, jen to udělej ! Já přeci musím nejlépe vědět, co jsem tomu Syslovi řekl a stejně tak to bylo s Ankou, Odolkem a Hubertem. Já přeci neposlal Odolka, aby Huberta zabil a ani jsem neřekl Ance, že má jít za Odolkem. Je mi to líto, že Odolkovi ten gráfův pes roztrhal obě dvě děti, a vůbec, je mi samozřejmě líto všech dětí...“

Francek najednou změnil postoj i intonaci hlasu – postavil se sebejistě a hrdě s pohledem upřeným na mříže z kobky, pak začal jeho pohled přejíždět po místnosti, jako by se díval z jedné postavy na druhou.

„Slovutný soude, vaše excelence,“ Francek se elegantně uklonil a pokračoval, „jak jistě víte, došlo na Zhořelci k politováníhodné události, kdy nešťastnou náhodou bláznivý kuchař Sysel nepochopil přesně moje příkazy a tak došlo k úmrtí čtyř nevinných dětí, jež způsobila celou lavinu dalších událostí, vrcholících v obvinění mého pána, to jest zde přítomného gráfa Hrozna Tříče ze Zhořelce, z vlkodlactví, dále pak zabití lovčího Huberta tesařem Odolkem a následně mým uvězněním. Chtěl bych zde uvést, že se necítím nikterak vinen, neboť jsem svoji službu vždy plnil řádně a svědomitě po více, než třicet let a jakákoliv spojitost mezi mnou a těmito událostmi je vykonstruovaná a nesmyslná. Vážený soude, jakou bych já mohl mít motivaci pro podobné činy ?“

V tomto místě se Francek odmlčel a vypadalo to, že bude pokračovat ve své imaginární obhajobě, ale z vedlejší kobky z ničeho nic zazněl Syslův hlas mnohem příčetněji než kdy jindy:

„Ty jsi se jich bál, že budou místo tebe dělat všechno lépe a rychleji.“

„To je nesmysl !“ Franckův výkřik zazněl ostře a pronikavě, nádech paniky však pronikl do každého písmene. „Vždyť než by ty děti mohly začít vykonávat službu, tak to by trvalo nejméně deset let – a za tu dobu bych já mohl být mrtvý nebo by mne třeba můj pán mohl poslat na placený odpočinek nebo něco jiného !“

„Nebo by jsi skončil v blátě,“ opáčil Syslův hlas, pak se však opět zlomil do bláznivého blábolení, „a proto jsem si schoval pod slamníkem, víš, přímo pod hlavou, hromadu peněz, abych nemusel skončit na stará kolena v blátě. Tak to je, jojo, tak to je...“

Francek se opět zhroutil zpět do rohu kobky a zacpal si uši svými špinavými prsty. Chvilí se tiše třásl, nebylo však jasné zda je to vztek či pláč. Pak však upadl do jakési podivné strnulosti, jež přešla v plytký spánek. Ovšem svědomí, ta tíživá noční můra s potrhanými křídly, se mu vplížilo do jeho myšlenek, když spal a začalo rozebírat vše znovu.

Bývalý majordomus se s výkřikem probudil ještě unavenější a neklidnější, než usnul. Posadil se s koleny pod bradou a pohledem upřeným na stejné místo jinak prázdné kobky.

„Aha takže tady jsi,“ jeho ústa zparodovala úsměv, zatímco jeho oči získali onen poloprázdný výraz, „tak já ti řeknu, jak to všechno bylo: Za to může Sysel!“

Franckův hlas zněl opět trhavě a rozhořčeně, odněkud z dálky sem bylo opět slyšet jen Syslovi nesrozumitelné výkřiky, přerušované tichem vyprázdněných kobek vězení panství zhořeleckého.

Pomsta **Část 2**

Noví Vyhnanci

Soudní proces skončil. Inkvizitor Tomáš Quintský byl spokojen, družině poděkoval a nabídl i nějakou menší odměnu. Nikoliv za proces, ale za ochotu s všeho účastnit, protože jak každý ví, za pomoc spravedlnosti se neplatí. Dokonce i gráf Hrozen Tříč ze Zhořelce něco zaplatil. A zaplatil dobře, neboť od družiny Vyhnanců potřeboval ještě jednu službu. Jak sám řekl, v období nepokojů velel císařským armádám. To, že nějaký floutek, jak sám řekl, vtrhl na jeho území ho rozčlil natolik, že se rozhodl nenechat to jen tak a sám válku vyprovokovat.

Družinu seznámil s svým velitelem, nájemným kondotírem, Mečlavem a jeho osobním sluhou elfem Círdanem. Mezitím z Habrůvce dorazila i zbylá část družiny, která odmítla účastnit se procesu. Mečlav se přidal k družině, s tím, že služba u malého šlechtice není pro něho. Rád by prý zažil nějaké dobrodružství a navíc, navíc s družinou dobrodruhů se může dostat vysoko. Po vyhrané válce s rytířem Ottou opustí Tříčovi služby.

Ottova armáda se chystá opustit zhořelecké panství. Vojáci se balí, sám rytíř Otta je komanduje. Před odjezdem však ještě někteří z jeho vojáků zapalují vesničanům pár domků. Zhořelecké vojsko se připravuje, to by mohla být past, ale není. Otta odchází. Jakmile jeho poslední vojáci mizí v dálí, všichni se chápou připravených věder a začínají hasit vesnické domky. Všichni hasí bez rozdílu – dobrodruzi, vojáci i prostí lidé. Všude stojí stráže, lidé jsou nervózní z toho, že by Otta mohl podniknout útok. To se neděje a na pokraji lesa se objevil diplomat, ottův posel a s ním dokonce i Otta.

Část družiny se k němu vypravila. Posle jim vylíčil, jak byla ottoa armáda v lese ze zálohy napadena Zhořeleckými a že to je vyhlášení války. Vyhnanci to dokázali vyvrátit, Otta obětoval svůj kárný oddíl a nechal jej pobít. Mrtvé označil za vojáky gráfa Tříče. Sám Otta hodně vyhrožoval, urážel a nadával, projevil se jako naprostý tupec. Ovšem, z jeho řeči vyznělo, že pokud nedojde k brzké válce, vrátí se i s podporou de Anjense. To by pro Zhořelec bylo osudné. Gráf se rozhodl nevysílat posla k císaři a raději tento spor vyřešit válkou.

Bubny zabubnovaly, polnice zatroubily a Zhořelecká armáda se připravila k odchodu. Hrozen Tříč se ustanovil do jejího velení, Mečlav dostal velení nad pravým a Schlang nad levým křídlem a zároveň si podržel velení nad kárným oddílem. Družině milý šlechtic slíbil za pomoc při boji podíl na kořisti. To bylo natolik lákavé, že družina nejenže neodmítla, ba co víc, přijala s radostí.

Cestou k Ottově tvrzi se řešila taktika. Večer co večer se ve velitelském stanu scházivala skupinka nejvýznamnějších, mezi ně byli zahrnuti i Vyhnanci. Dokonce i čarodějové. Z velmi jemných náznaků si ti inteligentnější mohli domyslet, že Tříčova manželka a mnoho dalších zemřeli při nějaké katastrofě zaviněné čarodějem. Však si také Ithien dobře pamatoval, jak jej hrozen málem vyhnal při jejich prvním setkání. Nyní mohl tento čaroděj konstatovat, že díky němu gráf trochu změkkl.

Všichni se shodli na tom, že nejlepší by bylo zajmout nějakého důstojníka a zkusit z něho vytáhnout informace o nejlepším přístupu do Ottovy tvrze.

Kapitán Mečlav podává zprávu o nočním přepadení

Je večer, třetí den cesty. Hrozí, že nás nepřátelé v noci přepadnou. Dávám příkaz k posílení hlídek a uhašení všech ohňů v táboře, ale Harbyrwydd má lepší nápad – noc stráví v lese kus od tábora a varuje nás, kdyby se nepřátelé blížili. Příště se také budu spoléhat spíš na spolehlivé muže v lese než na ohně kousek od tábora. Bohužel, zatím vojáky gráfa Tříče neznám dost dobře, abych z nich dokázal vybrat dobré hlídače.

Brzy po půlnoci nás Harbyrwydd vzbudil. Prý se blíží přepadový oddíl, asi třicet vojáků. Ještě že o nich víme – takhle je vlákáme do pastí.

V táboře zůstane jen náš kárný oddíl, kterému bude velet Schlank. Budou předstírat normální aktivitu v táboře a při útoku nepřátel se dají na útěk. Vlevo a vpravo od směru, odkud nepřátelé jdou, se schovají dvě části naší armády. Levému velím já, pravé křídlo má pod svým velením pan Tříč.

Všechno šlo podle plánu. Hlídku našeho kárného oddílu nepřátelé pobili, ale pak se zastavili. Protože jsem neslyšel žádný hluk od pravého křídla, vydal jsem rozkaz k tichému obklíčení nepřítele. Pan Tříč snad udělá to samé.

Než se nepřátelé rozkoukali, už jsme stáli kolem tábora. Křikl jsem na ně: „Vzdejte se, a nic se vám nestane. A nebo bojujte, a půlka z vás tuto noc zemře. Tu druhou půlku zajmeme.“ Jejich velitel evidentně váhal. Ani jedna z možností se mu nelíbila, a tak se zeptal na třetí možnost. Odvětil jsem: „Jestli se vzdáte, možná vás pan Tříč nechá vstoupit do svých služeb.“ Místo odpovědi však kapitán vydal rozkaz k útoku. Nepřátelé v klínové formaci vyrazili; zřejmě se chtěli probít řadou našich štítů.

Prvního nepřítele jsem bodl do břicha. Přes zbroj mu rána moc neublížila, tak jsem pokračoval řezem po rukách a po hlavě, ale tomu už uhnu. Vykryl jsem štítem jeho ránu a pak jsem mu úderem zvaným pluh či koulokuch způsobil těžce krvácející ránu na stehně. Udělal jsem úkrok stranou; vedle mě byl jeden voják zraněn a udělalo se tam volné místo, do kterého se hnali nepřátelé. Kryl jsem si hlavu, a tak jsem nestihl vykryt ošklivou ránu do boku. Zásah mě rozhodil, a tak jsem schytl ještě dva slabé zásahy. Pak jsem se soustředil na obranu, ale to už nepřátelé utíkali mezerou vedle mě. Probili se ven, ale nad jejich raněným velitelem už stál Harbyrwydd. Několik našich vojáků zkoušelo nepřítele pronásledovat, ale brzy jsem je povolal zpět. Kromě osmi mužů kárného oddílu jsem neměli ztráty, zato jsme sedm nepřátelských vojáků zabili a šest dalších (včetně kapitána) zajali. Pronásledováním zbylých bychom riskovali, že se tento poměr změní na nějaký pro nás méně výhodný.

Před tvrzí

Konečně jsme dorazili před sídlo rytíře Otty. Je to pochopitelné, proč chtěl zabrat Zhořelec. Jeho pevnůstka je malá, místy dřevěná. Opevněnému kruhu vévodila jediná obytná věž uprostřed. V takhle zastaralé tvrzi dnes bydlí jen křupani. Však také Otta křupanem je.

Zhořeletci se usadili nedaleko brány, vojáci z rozkazu kapitána Mečlava začali kopat přákop okolo tábora. Ottovi muži na to mohli jen smutně koukat z hradeb. Jejich luky ani kuše na zhořelecké nedostřelili. V průběhu staveb se brána tvrze otevřela a z ní vyjel diplomant. Nikdo se neměl k jednání, tak gráf vyslal Mečlava a kněze Boha nejsvatějšího Drika. Jednání

bylo složité, ani jeden z mužů (kromě diplomata) se nevyznal v etice a politice. Diplomat se snažil vykroutit ze situace tím, že Tříč ze Zhořelce jde proti platným zákonům císařství. To byla pravda, ale do hlavního města je daleko a než císař Uthan Uchvatitel vyšle svého komisaře bude po válce. A proč by trestal Hrozna Tříče, který kdysi velel jeho armádám? Jak je vidět, k dohodě nedošlo.

Mezitím se Katharina pustila do výslechu zajatého kapitána. Co o tomto výslechu více napsat než to, že velmi zajímavými metodami z vojáka vytáhla, kde by se měla nacházet tajná chodba přímo do sklepení tvrze. Kapitán vyradil i to, že v prvním patře obytně věže jsou ubytováni vojáci, ve druhém patře velitelé, ve třetím dámy, dívky a Otta. Ve čtvrtém patře má Otta svoji soukromou ložnici.

Ve sklepení nám situaci přiblíží Dren

Po noční malé návštěvě vojáků Rytíře Oty a výslechu zajatého kapitána jsme se dohodli na taktice při vstupu do tvrze únikovým východem, o kterém jsme se podrobněji dozvěděli od zajatce. Po krátké debatě jsme se shodli, že k tajné chodbě vyrazíme po druhé hodině ranní. Gráf bude čekat na otevření hlavní brány kolem čtvrté hodiny, kdy vpadne se svými vojáky do tvrze.

Nachystali jsme si nejnnutnější výbavu a pomalinku vyrazili vstříc dobrodružství a nebezpečí skýtající se za zdmi tvrze. Opatrně kráčíme k danému místu. Předem jej Schlank prozkoumal, tedy jen zvenčí, dovnitř se mu nepodařilo dostat, ale důležité je, že jdeme na jisto. U ohnutého stromu je vchod. Hmmm, zatím vše probíhá velice snadně, to je až podezřelé. Hlavou mi vrtá, jak se dostaneme dovnitř, když Schlankův průzkum nebyl plně úspěšný. V tom jsou zapojené, určitě, nějaké čáry a nekalé síly. Ale já věřím, že Bůh jediný nad námi drží ochranou ruku a vše zdárně vydaří.

Konečně přicházíme k ohnutému stromu a Kathy se pouští do průzkumu nějakých pastí. Stopy zde žádné nejsou, takže s místním překvapením nikterak počítat nemusíme, to jsem jedině rád. Čím dříve odsud odejdeme, tím budu raději. Nemám z toho zde dobrý pocit. Průchod je zamaskován spoustou větví a kamením přes ně. Nedá ani moc velkou práci to odklidit a za moment již vcházíme do rozšiřujícího se tunelu. Po několika desítkách metrech přicházíme k velkým dveřím, které jsou zamčené.

Své role se opět ujímá Katharina. Její něžné ručičky a hbité prstíky jsou pro družinu neocenitelným přínosem. Tento zámeček si nemohla vynachválit, snad lépe udržovaný ještě neviděla.

Mečlav, nový přírůstek v družině, zaujal obranné postavení a pomalinku otevírá dveře. Jak jsme se dozvěděli od zajatého kapitána, máme vylézt ve spížírně, odkud povedou jedny dveře na chodbu, přes kterou se dostaneme i do věznice. Dveře se otevřely a my postupně vcházíme dovnitř. Spížírna je dosti veliká. Spousty regálů, pytle s obilím, studna s vodou u které se povaluje něčí tělo. Mečlav nás upozorňuje na jednu postavu ležící u studny. Prý tam spí, ale možná to má spíš za sebou. Ježkovy oči, proč nechávají mrtvolu u jídla? Anebo tu nemají kázeň a služebnictvo si dělá, co chce? Mečlav se přibližuje blíž a blíž. Po chvíli nám oznamuje, že se jedná o mrtvolu. No? A co teď? Musíme pokračovat za naším posláním a včas otevřít bránu, když tu najednou.....? Ta mrtvola.....vstala. Ten muž byl živ.

Dren: „Huáááááááá.“

Muž: „Utište ho!“

Družina: „Pšššt. Neječ nebo nás prozradíš!“

Sudlice mi upadla na zem a oběma rukama jsem si ucpal hubu. Zhluboka dýchám a když si konečně napočítám do deseti, dokážu ze sebe vypáčit i kloudnou větu.

Dren: „Když....., když ona ta mrtvola sama od sebe vstala a mluví.

Muž se nám představil jako pomocník v kuchyni a prý se mu udělalo nevolno a potřeboval si odpočinout. No to jsem si oddychl, že mu nic není a nakonec je v pořádku.

Kathy: (jen nám špitla) „Ten muž nám lže, není za to, za co se vydává.“

Sakra, Schlank, Mečlav i Harb se začínají vyptávat a naléhají. Když už muž ví, že jsme jej prokoukli, mávl rukou a z nenadání se za námi uzavřely dveře. Harbyrwydd si plivl do ruky a plně se soustředí, to už jsem někdy viděl. V tom okamžiku se chytá za hrud' a začíná se dusit, poté si drží krk a padá na kolena. Vždyť on zvrací, ale vodu? Náš sok je v úplných křečích. Najednou chytá druhý dech a pomalu vstává. Mužův zrak se zaměřil na Harba. Nevím, co se s ním dělo, ale ten chlapík jej donutil si kleknout na čtyři. Skurut se před ním plazí jako, kdy by žadonil o milost. Mečlav se klidným krokem přibližuje k muži a Schlank se jej snaží obejít z druhé strany. Oba se napřahují a ostří jejich mečů zajíždí do těla protivníkovy. Kolem je spousta krve. Na mrtvole jsme spatřili ohromnou černou růži, přes celou paži vedenou až na lopatku. My jsme šlápli do hnízda přísluhovačů boha Zaquia. Óóóh Bože, stůj při nás. Chudák se vyděsil, bylo to něm zřetelně vidět. Skoro zkolaboval, nebýt Schlanka a Mečlava, kteří ho podepřeli, určitě by si o kamenitou podlahu zle ublížil. Dalo se s ním i rozumně mluvit, když to.....!

Kathy: „Nepouštějte ho, zabte ho! To není kuchař!“

Dren: „Počkejte, neblbněte, vždyť to je špatná sranda. Nevidíte, jak se nás bojí?“

Kathy: „Není to kuchař!“

Údajný kuchař se na nás podíval a z ničeho nic všechny rozbolela hlava a panicky jsme pobíhali po celé spíži. Bylo to dosti nepříjemné. V danou chvíli jsem nemohl nic. Chtěl jsem jej pořádně vykoupat, ale nešlo to. Jako kdyby něco bránilo v použití mých schopností. Měl nás jako na talíři.

Náhle pocit se neskutečně utlumil a ten pán se posadil.

Arcanus: Jsem šestým Zaquiovým velmistrem. Celou dobu o vás ví.....vy jste zabili mého učně?! To hlavně díky vašim společníkům jsme na vás přišli.“ Přitom ukázal na Schlanka a Drika.

V tu chvíli se Harb vrhl na kněze. Chyba. Harbovo břicho bylo v jednom křečovém ohni. On...on zvrací slimáky?? Ufff, tak to je síla. Když se náš vůdce rozběhl na mistra temného řádu, ve stejnou chvíli jsem vrhl sudlicí do nedalekých pytlů s obilím. Povedlo se mi jej protrhnout. Chvilka soustředění a zrnka se již vznášela ve vzduchu. Ukázal jsem na mistra a hodil jsem mu je do očí.

Schlank byl celou dobu otočen zády ke knězi. Nachystal si láhev s olejem, kterou zapálil a vší silou mrsknul po přísluhovači temného boha. Samozřejmě ten okamžitě vzplál. Mečlav neotálel a začal bodat svým mečem do vzplanutého těla. Dobíhá Schlank a i Harb se také vzpamatoval. Kněz již neměl naději. Několik bodnutí do břicha, srdce, zad a useknutá hlava hovoří za vše. Když jsme dávali jeho tělo do pytle, všimli jsme si i přes velké popáleniny černé růže na jeho zádech, to musel být opravdový fanatik, když už si nechal udělat něco takového. No, býval bych zapomněl, jeho mrtvola ukrutným způsobem páchla. To se nedá nikterak vyjádřit.

Drik zavazuje pytel, když tu najednou se otevřely dveře, ty, kterými jsme přišli a ozývá se Otův hlas.

Ota: „Vzdejte se, nemáte šanci uniknout.“

Všichni jsme na sebe pohlédli a Harb s Kathy se vydali ke dveřím s tím, že se vzdají zlému rytíři.

Schlank: „Počkejte, přece se jen tak nevzdáme. Já bych je mohl.....“

Dren: „Vážně počkejte, třeba se s tím bude dát něco udělat.“

Ne, ne. Většina družiny se ubírá ke dveřím a skládá zbraně před Otou.

Ota: „Vy jste zabili velmistra? To snad ne?“

Družina: „Jo, tamhle v tom pyt.....“

Najednou zapraskaly pytlová vlákna, vynořila se dýka vyřezávající si otvor. Zanedlouho vylézá samotný mistr. Zuhelnatěná postavička Zaquiiova kněze pomalu vstává z pytle a protahuje si polámané tělo.

Dren: „To.....to není mo...možné. Vždyť vzplanul a byl pobodaný a rozsekaný na kousky.“

Arkanus: „Snad jste si nemysleli, že jen tak zabijete velmistra, hahaha. Byl jsem již třikrát mrtev.“

V doprovodu rytíře Otty a smíchu Zaquiiova kněze, odvádějí naši družinu do vězení. Nemáme vůbec nic, jen oblečení.

Katharina a Otto

Zajali všechny, celou skupinku. Ne všichni však skončili ve vězení. Lady Katharina z Nordportu před sebou měla jiný osud. Možná ji čekal sňatek s Ottou, jisté však je, že před sebou měla velmi divokou noc. Tato životem protřelá žena se ke svému osudu postavila čelem a následovala vojáky nahoru, do Ottovi ložnice.

Zatímco zbytek skončil ve vězení, ona měla tu výhodu, že jí nikdo nespoutal. Navíc, dostala i najíst a divte se, jídlo jí přinesl Maxmilián, její starý a velmi dobrý přítel. Již dlouho po něm pátrala a nyní jej objevila zde. Její milý se zde prý skrýval před někým, kdo se mu dostal na stopu. A jelikož ve svých zločinech jeli spolu, svým útekem chránil i jí. Než odešel, prozradil Katharině, že na tácu je ukrytá dýka a že na ní čeká za měsíc v Letuchu. Katharina v pokoji osaměla a mohla jen čekat, než dorazí Otta.

Trvalo to pár hodin a chlípník se vskutku dostavil. Bez dlouhých řečí se začal po dámě sápat. Snažil se z ní strhat co nejvíce oblečení v co nejkratším čase. To se ovšem spletl, Katy byla již zkušená a prošla horším životním údělem, než si mohl Otta představit. Zatímco on se zaobíral vcelku úspěšně jejím oblečením, ona vytáhla dýku, kterou si ukryla pod polštář a zabodla ji do rozložitých zad. Jednou, podruhé, potřetí. Otta zpanikařil, nevěděl co dělat a to ho odsoudilo ke kruté smrti. Katharina jej bodla do obličeje, přejela mu krk, bodla jej do břicha i níže. Tato dáma vždy tolik bojící se krve se v ní vykoupala. A kupodivu se cítila dobře. Lépe než kdy jindy. Možná, že dýka není tak špatná. Ale jed je čistější, pomyslíla si, když scházela opatrně po schodech dolů.

Útěk z vězení

Všichni na mě koukali jak na zrádce, když jsem řekl: „Vzdám se“. Obklíčení v místnosti a ještě nalomení Zaquiánkým Velmistrem. Nemá to smysl. Lepší zkusit utéct z vězení než okamžitá smrt. Odzbrojuji se a přitom si přivazuji šátkem ke stehnu dráp z Dorsu. Odvádějí nás do cel. Vzrůstá ve mně nervozita a bezmoc. Snažím se působit klidně. „Byl by pokoj

s koupelí?“. Rána do žeber a příval bolesti mi vrací normální uvažování. Jednu ruku mi zamkli do kruhu na řetězu ve stěně. Když nás všechny uvěznila a vše utichlo vyndávám dráp a snažím se uvolnit zámek. Nedaří se mi to několik hodin. Vrz, kroky, klíče. Jídlo. Dali mi džbán vody na který jsem dosáhl a žběračku nějakého hnusu, ale mimo dosah. Svině. Ale jídlo přivábilo krysy. Usmívám se na ně a mluvím k nim sladce ať jdou ke mně. Dvě jdou ke mně. Jednu беру do ruky a druhé v té chvíli rozšlapuji hlavu. Já tu hlady neumřu. Jsou chvíle kdy mi skřetí krev pomáhá přežít. Surové maso mi problém nedělá a mým špičatým zubům také ne. Napadá mě šprým a jeden krysí ocas si napichuji na špičák. Ocas mi to kouká z huby. Doufám, že budu strážím odpudivý a nebudou si mě všímat. Po dobrém jídle zpátky do práce. Snažím se znova otevřít ten zámek. Vrz, kroky (*dveře, strážě*), cvak, vrz, řečtání řetězu a ticho. Sakra prvního odvedli. To byl myslím Schlank. Tak to né snažím se o to víc. Kroky, špehýrka, cvak (*jsem volný!*), Katarína! Katarína na mě kouká nechápavě, že jsem volný. „Schoval jsem si dráp a tím jsem otevřel zámek a co tu vlastně děláš?“

„To je na dlouho, půjč mi ten dráp hodí se mi.“

„Jo. Hele zkus otevřít někoho jiného, tyhle dveře půjdou vylomit.“, říkám a podávám jí dráp. Taky vyplivávám krysí ocas z huby, úplně jsem na něj zapomněl. Co si o mě asi Katy pomyslí. Pomalu tlačím na dveře až povolují, zámek se vylomil. Katy zatím vysvobodila Mečlava. Kroky. Rychle do cel. Katy se schovává ke Schlankovi do cely. Já rychle upravím zámek ve dveřích, zalézám dovnitř a nasazuji si kruh na ruku. Vrz, kroky až na konec chodby, klíče. Pak už jen tupé rány a křup. „Tumáš ty hajzle kouzelnický“. Sakra, chudák Ithien. Klíče, kroky. Zastavují se před mojí celou. Jsem připraven vystartovat kdyby si strážný všiml poškozeného zámku. Kroky, klíče. Jde vedle k Drikovi. Pomalu jdu ke dveřím a otevírám. Od vedle slyším: „Dostaneš nakládačku, bude tě to hóóódně bolet, muhehe“. A rána. „Auuu“. „Jo“, říká úchylně strážnej. Jdu pomalu do chodby. Dveře k Drikovi jsou dokořán. Tam strážce mlátí Drika. To je moje chvíle. Už vím co udělám to bude nejrychlejší. Snažím se vcítit do tygra. Plížím se k němu zezadu a skáču mu na záda a zakusuju se mu do krku. Hryžu a hryžu, zuby se noří hlouběji a vypouští ven život. Všude stříká krev i mě do huby a trochu mě dusí, ale hryžu dál. Strážný se snaží mě mlátit přes rameno, ale nic nevnímám. Jen krk a teplý proud krve. A najednou šklub a tělo je v klidu. Pomalu se zvedám. Drik na mě poulí oči a je bledý. Do cely vbíhají Mečlav a Schlank. Jsem celý od krve a cela má všude cákance. Krev mi teče z huby a trochu je i poprskám, když jim říkám: „Je hotovo“. Mečlav se začíná dávit. Schlank je nějaký zelený, ale drží se. Usměju se na ně, abych je neděsil. Mečlav se začal dávit víc a Schlank se odvrátil. Prohledávám strážného. Má krátký meč, dýku, vobuch a klíče. Meč si беру a klíči osvobodujeme ostatní. Co dál? Nalákáme sem druhého strážného. Drik začne křičet a až tam strážný vleze vtrhnem na něj. Tak se také děje. Strážný přibíhá a když vidí co je v cele tak ztuhne. V tom vybíhám z vedlejší cely a sekám ho mečem hlava nehlava. Dostal to, ale i mě zasáhl. Zvláštní, bolest přestávám vnímat a vše okolo vidím v odstínu červené. Trochu hůř se mi dýchá. Útočím znova a to se již zapojují ostatní. Zemřel. Má opět meč, dýky a vobuch. Schlank se začíná hádat s Mečlavem o to kdo bude mít meč. Chtějí dokonce dát souboj kdo je lepší s mečem. Idioti! „Meč si vezme Schlank“ rozhodují a Mečlav neodporuje. Moc se na mě nedívá, asi je mu ze mě na blití. Dren bere zmláceného Ithiena a jdeme do strážnice. Tam je stůl a na něm karty, flaška a lucerna. Bereme všechno. Vylévám z flašky víno a dávám Drikovi láhev se slovy: „Na, zbraň“. Ze strážnice vedou dveře na chodbu a pak je skladiště s východem do tajné chodby. To víme, jelikož nás tudy vedli. Jdeme do chodby s Mečlavem a Schlankem. A co to nevidím. Učedník. Vypadá nějak rozloženě. Když nás spatří otáčí se a klátivým krokem jde k jedněm dveřím. Nečekám a skáču k němu a sekám mu hlavu. „Chcípni znova“. Tentokrát je to snad naposledy. Chodba je čistá. Všichni chtějí ven. Běžíme přes skladiště. Když vbíháme do chodby ven tak slyšíme: „Né, můj učedník. Zničím vás! Najdu si vás na to vašem Habrrrr...(odeznívá v dálce)“. Běžíme chodbou jak šílení a na konci narážíme na zával. Červená v mém vidění přechází plynule do

rudé. Odhazuji meč a zuřivě hrabu rukama. Jako by mé pohyby už nevedlo vědomí. Nic necítím a moje pohyby jsou rychlejší. Hrabu a hrabu. VEN! Vzadu se něco děje. Nevnímám to a hrabu. SVĚTLO! Cítím pach spáleného masa. Rozšiřuji otvor a strkám tam všechny ostatní. Posledního strkám Mečlava. Pak vylézám jako poslední. Rudá ustupuje a přestávám ovládat své tělo. Ruce, které zuřivě hrabali mi začíná křivit křeč. Nohy vypovídají službu a je mi hrozná zima. Přestávám vnímat...

Mečlav na útěku bojuje s nemrtvými

Konečně byli strážci mrtví, a my jsme měli cestu ven volnou. Tedy – doufali jsme v to. V chodbě na nás čekala zrůda – byl to ten Arcanův učedník, kterého jsem zabil. Všechny jeho rány byly otevřené, ale krev z nich už netekla. Břicho měl provizorně sešité, aby se mu střeva nepletly pod nohy. Bylo na něm vidět, že je mrtvý, ale pohyboval se. Pomalu, toporně, ale pohyboval. Nechutná černá magie. Ještě že jej Harbyrwyd dekapitoval.

Někteří chtěli dál prozkoumávat tvrz, ale podle mě by to byla hloupost – i když zranění byla vidět jen na Ithienovi a Drikovi, od střetnutí s Arcanem jsem se cítil celý rozlámaný a nepředpokládal jsem, že by na tom ostatní byli o moc lépe. Ne, teď je čas se stáhnout a znovu nabrat síly. Jdeme ven.

Když jsme byli v tajné chodbě, za námi se ozval hlas zaquiánského velmistra. Přidali jsme do kroku, ale narazili jsme na zával. I tady zřejmě měli mechanismus k zavalení chodby, jako na Tříčově tvrzi. Zával ale vypadal na hlínu a kameny, a tak jsme se pustili do zoufalého prokopávání chodby. Šlo nám to rychle a Arcanus nás bohudík nepronásledoval. Přesto nás nepřátelé dostihli – v chodbě vedle sebe kráčely mrtvolky žalárníků ozbrojené kopími. Jeden měl prokousnutý krk, druhý jen několik menších šrámů.

Prodral jsem se mezi svými spolubojovníky od závalu až k nepřátelům, a provedl jsem to, co jsem poslední měsíc pravidelně trénoval – srazil jsem jejich kopí dýkou a chytil kopí jednoho z nemrtvých do ruky. Podařilo se mi zbraň stvůře vytrhnout; kopím jsem srazil druhé kopí a odstrčil jeho nositele jeho tupým koncem.

Vtom chodbu ozářily paprsky zapadajícího slunce a příšery vzplály jasným plamenem. Ještě Harbyrwyd párkrát hrábne, a cesta ke svobodě je volná...

Mečlav opět v táboře aneb jednání s grámem Tříčem

Konečně jsme doklopýtali do tábora. Přivítal nás pan Tříč.

„Ve tvrzi je jeden z osmi zaquiánský velmistru! Okamžitě pošlete posla pro inkvizitora!“ Tak nějak zněl náš první vzkaz. Tříč se chvíli podívoval, ale pak posla skutečně vypravil.

Konečně jsme si mohli v klidu promluvit. Pověděli jsme panu Tříči o všem, co se nám přihodilo. Od popisu našeho útěku z vězení byl Harbyrwyd mírně vyšokovaný, a opakoval něco ve smyslu: „Já jsem mu prokousl hrdlo! Já jsem ho zabil!“

Tříče však spíš než Harbovy drastické bojové metody zajímala vražda rytíře Otty. Zabít šlechtice, to není jen tak. Ještě štěstí, že jej zabila šlechtična Katharina; takhle máme šanci se obhájit u apelačního soudu v Letohradu. Tříč nám doporučil nechat obhajobu na našich spojencích a zatím zmizet do Třech dubů, kam moc de Anjense, císaře, ba ani inkvizice nesahá.

Možná však bude lepší jet do Letohradu a obhájit se osobně. Sám bych byl pro tuto variantu, ale nejdřív zkusím udělat maximum pro dobytí pevnosti. Tříčovo tažení ještě neskončilo, a gráf mě nepropustil. A chybí mi Slavodar, meč od mého otce, který mi měl zajistit slávu. Bylo by mi hanbou se vrátit bez něj – ještě jej zkusím získat. Doufám, že mi Vyhnanci pomohou.

Pomsta Část 3.

Před pádem tvrze

Za příslib pomoci a části odměny se družina rozhodla pomoci gráfovi ze Zhořelce. Přeci jen, Otta je pouhý rytíř a gráf je titul stejný jako třeba hrabě. I kdyby z toho byl nějaký problém, Vyhnančům se nic nestane. Zemský zákon zakazuje války mezi šlechtici, ale Letohrad je daleko a císař má jiné problémy, již druhým rokem zuří občanská válka.

Sotva družina vypověděla svému pánu, co se stalo, byly k východu z tajné chodby postavené strážě. Přes den, kdy byla družina v zajetí se u brány tvrze strhla menší bitva. I tuto potyčku zvládl zhořelecký pán vyhrát. Ottova tvrz nemá šanci dříve či později přejde do gráfových rukou.

Všichni si potřebovali odpočinout, hlavně družina a tak se na příští den naplánoval nový útok. Bitva se povede v dvou proudech, jedna část armády se pokusí prorazit přes bránu a druhá, pomocí žebříků, zaútočí na zadní část tvrze. Ottova armáda se bude muset rozdělit a již takhle je v menšině.

Útok na tvrz - Harbyrwydd

Pomalou jsem se probouzel a chystal se ke cvičení, když do tábora vběhl vyděšený voják. Byl z hlídky, která strážila vchod do únikové chodby z tvrze. Z chodby se prý vyvalily hrozné stvůry, které se na hlídku vrhly. Když voják utíkal ještě si všiml vycházet dva muže a jeden z nich byl zahalený v kápi a jakoby z něj vyzařovala něco zlověstného. To musel bejt velmistr pomyslel jsem si. Když už není na tvrzi tak jí půjde dobýt mnohem snáze. Tříč to také vycítil a chtěl ještě využít svítání. Pověřil Mečlava shromážděním vojáků a přípravou k útoku do půl hodiny. Šel jsem za Tříčem a navrhl jsem mu, že by někdo mohl doběhnout k bráně a vylejt na ni olej a zapálit. Pak by následoval úrok na oslabenou bránu. Kolem se mihnul Mečlav a navrhl, že povede odlehčovací útok na hradby. Tříč oba návrhy schválil a začal se chystat do bitvy. Útok začne za půl hodiny. K přenesení oleje byl vybrán poslední přeživší z trestného oddílu. Já jsem se navrhl jako druhý, kdyby to trestanec nezvládl. Zašel jsem si pro velký štít, že bych držel proti šípům nad hlavou. Teď se čekalo až vše vojáci připraví. Za chvíli už byli připraveni a půlka jich směřovala, pod Mečlavovým velením, s žebříky na své výchozí pozice. Po té trestanec vzal měchy s olejem, vzdychl a rozeběhl se. O pár okamžiků později se nalézal deset metrů před bránou prošpikován šípy. Když jsem to viděl nějak mi vyschlo v hrdle a začala se mi trochu třást brada. Jsem na řadě. Ithien mi řekl, že mě může zprůhlednit a zrychlit. Nadšeně jsem souhlasil. To zvýší moji šanci. Zatímco na mě Ithien na mě sesílal svoje čáry koukám, že se Schlank pomalu rozešel směrem k bráně. Co dělá šílenec? Koukal jsem nevěřícně jak se od něj dopadající šípy odráží, jak pomalu zvedá měchy a míří k bráně. Už se chystal, že vyleje olej, když tu náhle na něj padá jedna, dva, celkem tři sítě. Dojde tedy na mě. „Hotovo“, říká Ithien.

Rozbíhám se a skutečně jsem opravdu rychlý. Jeden lučištník si přeci jen všímá rozmazané čmouhy a tak mě škrábne jeden šíp. Jsem u brány. Vedle mě leží Schlank pod sítí a kouká lhostejně na mě. To jsou nervy, ty bych chtěl mít. Chci ho začít vysvobozovat, když slyším zvuky jako kdyby někdo připravoval bránu k otevření. Rychle se rozhoduji, že počkám jestli někdo vyleze a zkusím se probít dovnitř. Mohlo by to vyjít, když jsem posílen Ithienem. Mezitím koukám jak kolem Schlanka začínají dopadat šípy, jeden ho i trefí, ale na lhostejnosti jeho výrazu se nic nemění. Blázen. Konečně se brána pomalu otvírá. Je tam bojovník v kroužkové zbroji a přilbě. Za ním jsou dva vojáci, kteří otevírají křídla brány. Bojovník se už chystá seknout do Schlanka, když ho sekám do hlavy. Bojovník je odražen několik metrů dovnitř a zpod přilby je vidět krev. Oba vojáci prchají. Tlačím na jedno křídlo a otevírám ho dokořán. Pak se vrhám dovnitř. Kousek u brány jsou čtyři vojáci, kteří zuřivě diskutují o tom co se děje u brány. Než se na něčem domluví vrhám se s řevem na ně a jednomu odsekávám mu kus hlavy. Když to vidí jeho druzi, zděšeně prchají směrem k věži. Na vteřinku se rozhlédnu a vidím na hradbě Felixe. Tudíž se jim obrana hroutí. Již na nic nečekám a běžím k

věži. Daří se mi, díky mé rychlosti, všechny předběhnout a zatarasuji vchod do věže. V té chvíli už ustupují všichni zbylí vojáci do věže a vidím, že se na mě žene tak třicet vojáku. Najednou začínám stejně jako ve vězení vidět všechno v odstínu růžové. Probodávám prvního co dobíhá k věži. Když to vidí ostatní dochází jim kdo proti nim stojí. Rychle jdou dopředu vojáci s kopími a postupují na mě. Schovávám se dovnitř za roh a sekám do kopí, která se objevují ve vchodu. Venku se začínají ozývat zvuky bitvy a kopí se stahují. V pravý čas říkám si. Najednou se kolem mne zhmotní takové rudé světýlka a začínají na mě útočit. Sakra to pálí! Proti mně jsou dveře a trochu se pohnuly. Nečekám na nic vrhám se proti nim. Věděl jsem někdo tam je a je zapřen o dveře. Tlačím co to jde a světýlka mě pálí víc a víc. Začínám vidět rudě a bolest ustupuje. Podařilo se mi dveře přetlačit a stojím tváří tvář člověku. Nečekám na nic a sekám. Moc se nebránil, jen jsem si všiml, že něco zamumlal a má najednou v rukách plamenný meč. Znovu útočím, ale bodl mě rychleji, ale já ho následně zasahuji. Už se rozmachuji k poslednímu úderu, když najednou pouští zbraň, klesá na kolena prosí o život. Na chvíli se zaražím, ale pak sekám a bodám. Ani jsem si nevšiml, že světýlka zmizela. Umřela spolu s ním. Vracím se do hlavní chodby a začínám rabovat. Po chvíli nacházím v prvním patře svojí tygří packu a přivazuji si jí zpátky na ruku. Dostávám se do druhého patra a narážím na několik vyděšených ženských. Začínám se usmívat a slintat. To bude něco po bitvě. Když tu náhle se přede mě postaví voják a říká. „Tohle jsme našli v horním patře. Vaši druzi říkají, že je to vaše.“ Beru si to mlčky od vojáka do ruky. Je to medailónek po matce. Najednou jsem jak omámený, rudá ustupuje. Tělo začíná bolet a pálit. Medailónek mě v ruce pálí hanbou. Co jsem to udělal? Pošlapal jsem všechno co mě matka naučila a v co jsem věřil. Nejsem o nic lepší než můj otec vrah a rabiját. Hrozně se stydím. Zapřísahávám se ve jménu Boha nejsvatějšího, že to bylo naposledy co jsem se neovládl. Jdu dolů na nádvoří ošetřovat raněné. Cestou si utírám slzy...

Mečlav vypráví o žebřících dobrých i špatných

Boční útok začal současně s útokem sebevraha. Já jsem velel a snažil se krýt štítem střely, které proti nám vypouštělo těch několik lučištníků, kteří nestáli nad bránou, vojáci a Felix nesli žebříky. Brzy byly žebříky u hradeb a útok začal.

Lezl jsem v první vlně. Když jsem byl asi v půli žebříku, začal se rozpadat. Křikl jsem: „K jinému žebříku!“ a začal jsem lézt dolů. Vojáci můj příkaz pochopili, a já jsem kus slezl, ale asi dva metry nad zemí mi jedna příčka zůstala v ruce a druhá povolila pod nohou. Skončil jsem na zemi; vymkl jsem si kotník, narazil kostrč a ještě na mě spadly zbytky žebříku. Rychle jsem si ošetřil nohu – nebylo to tak zlé, kotník nebyl vymknutý, i když bolel ukrutně. Na běh to dneska nebude, ale chodit budu moci.

Boj nahoře mezitím probíhal výborně. Všiml jsem si, jak se oháněl mečem ten trpaslík Felix – to bude užitečný spolubojovník. Každopádně hradby byly brzy zajištěny a já vylezl nahoru, abych se podíval, jak se nepřátelé vzdávají. Přišel čas pobrat kořist...

Mečlav ztrácí pobočníka

Kořist z tvrze na povrchu jsme pobrali, ale do sklepa se zaquiánskou svatyní si nikdo netroufal. Ve skupině to ale nebude problém – proto jsem zorganizoval výpravu do podzemí. Vybral jsem několik vojáků, aby šli se mnou, ale až na mého elfského pobočníka Círdana se jim moc nechtělo. Vyhnanci naštěstí tak ustrašení nebyli, a tak šli v prvních řadách.

Sklad potravin i vězení vypadaly přesně tak, jak jsme je tu zanechali po své výpravě do tvrze, a žádné nebezpečí tu nečítalo. Proto jsme se připravili před dveřmi do toho zaquiánského doupěte, Katharina je odemkla a Círdan otevřel.

Jak se dveře otevřely, proti nám vyletěla šipka a zabodla se do Círdanovy paže. Uvnitř nejspíš někdo je. Vstoupil jsem do místnosti příkrčený a se štítem před sebou, aby případný střelec měl co nejmenší šanci mě zasáhnout. Felix šel za mnou a svítil mi na cestu.

V místnosti nikdo nebyl – šipku vystřelil nějaký samočinný mechanismus. Ani za sloupy se nikdo neskrýval. Zbývalo jen prozkoumat oltář temného boha a hlavně otevřít ty dvě truhly u zadní stěny.

Truhly se podařilo otevřít. Tentokrát jsme byli opatrní, protože se Katharině zdálo, že jsou chráněny pastí. Po otevření se zdálo, že její obavy byly plané - nevylétna na nás šipka, dokonce se ani nevyvalil jedovatý plyn. Až když si někteří družiníci brali z truhly své věci a odnášeli z nich společnou kořist, někdo si všiml malého papírku. Stálo tam něco jako: „Kdo znesvětil toto místo, bude proklet.“ Bůh nás ochrání, ale i tak to nevypadá příjemně.

Já jsem se truhlami nezabýval. Mnohem víc mě zajímal osud mého pobočníka Círdana. Starali se o něj Dren a Harbyrwyd a Felix mu vysál jed, ale nebylo to nic platné – Círdan pod jejich rukama blednul a zelenal. Zavřel oči, jakoby usínal. Pronesl své poslední slovo: „Sbohem.“ Dren s Harbyrwydem se ještě chvíli snažili jej zachránit, ale bylo to marné.

Všichni jsme se za Círdanovu duši pomodlili, a když jsme jeho tělo vynesli na povrch, pohřbili jsme jej stranou od ostatních vojáků. Tento nenápadný elfský válečník si takovou poctu zasloužil. Ještě jednou jsem se pomodlil za Círdanovu duši a za to, ať nás v následujících dnech nepotká stejný osud...

Návrat na Habrovec

Bitva skončila vítězstvím Zhořeleckých. Hrozen Tříč zabral Ottovu tvrz a jeho panství prohlásil za své. Ten, kdo to nečekal mohl být překvapen, ale takhle to chodí. Když Tříč dělil kořist, choval se nadutěji než kdykoliv předtím. Snad to bylo jen vyčerpáním z boje, ale kdo ví?

Po bitvě na povrch vyplula jedna zajímavost – tvrz byla velmi bohatá na surové diamanty. Bylo jich zde tolik, že Tříč si mohl dovolit zaplatit družině v nich a ještě jim jich na cestu dát hodně navíc. Že by zde někde bylo naleziště? Pokud ano, musí být velmi dobře utajované. Kdo se nad tím více zamyslel, mohl pochopit, proč je kult Zaquiánů tak silný a mocný. O jejich síle a moci se přesvědčíme znovu za okamžik.

Cesta zpět na Habrovec byla bez komplikací. Ale za to na tvrzi to začalo. Nejprve se družina dozvěděla, že je hledá jakýsi hledač. Tato organizace se zaměřuje na lov lidí a získávání odměny za jejich hlavu. Hledači působí po celém světě a jsou dokonce i tam, kam ruka zákona nedosáhne. Tento muž odjel s nepořízenou. Dále přijel nějaký posel a ten zde pro družinu nechal dopis. Ještě před tím, než si mohl kdokoliv dopis přečíst, došlo na třetí návštěvu...

Třetí, kdo navštívil tvrz byl muž, který se nepředstavil. Prý byl obrovský, holohlavý s velkou jizvou na tváři. Vypadal velmi divoce. Drik si jeho popis spojil s jednou známou osobností – Simerianem. Jakmile vyslovil jeho jméno, chytil se i Ithien a strachy si nadělal do kalhot. Jen co si povíme pár slov o Simerianovi, budeme se věnovat pokračování kroniky...

...Simerian

O něm se povídá mnoho, více než o jiných. Proč? Protože je mužem temných činů. Je raritou celého císařství. Je jediným skaltským barbaram, který se dostal do civilizace. On je jediný, kdo se pohybuje po císařství a není vojákem rabující armády.

Simerian, jméno kteří mnozí slyšeli poprvé až před svojí smrtí. Nikdo nemá potřebu se o něm dozvědět do té doby, než je pozdě. Simerian a jeho nerozlučná dvojka, obrovská sekera. Říká se, že tato sekera je prokletá a ač mu dává neuvěřitelnou sílu, nutí ho brát více a více životů. A k tomu má Simerian spoustu příležitostí. Pracuje jako nájemný zabiják. Jeho plat je vysoký, ale smrt oběti je jistá.

Koluje o něm mnoho povídaček, některé jsou pravdivé více, jiné méně. Jisté je jen to, že pokud se ptal na družinu, nebylo to z důvodu, že by se chtěl nechat najmout na práci.

...V dopise bylo vysvětlení této návštěvy. Už samo zabalení dopisu o něčem svědčilo, obal vypadal jako kůže, snad lidská? Dopis byl na nádherném papíře samotný papír byl jistě dražší než oblečení poloviny družiny. A na tom papíře stálo krásným a úhledným, snad ženským, písmem vysvětleno, že příznivci Dábla nejtemnějšího vyhlašují družině válku, která skončí jejich smrtí. Vlk se vypravil na lov. To by znamenalo, že Simerian jde po družině...

Přístav

A tak došlo k tomu, co se mělo stát. družina předala správu Habrovce do rukou správce, ponechala mu peníze a vypravila se na jih, na ostrov Tri duby a dále na Východ. Cesta to bude náročná a drahá, ale Vyhnanci si s tím jistě nějak poradí.

Do Přístavu se šlo lehce. Cesta není dlouhá ani nebezpečná. Družina není tak neznámá a proto se přes městskou bránu dostala v pořádku. Ubytovala se v hostince a začala shánět nějakou odplouvající loď. Mnozí navštívili své kontakty. Harb dokonce zajistil člověka, který jim tajně obstará loď. Tak tajně, že se nikdo nedozví, že odpluli.

Zatímco družina seděla v hostinci, Katharinu a Ithiena si do zadního sálu nechal zavolat jejich společný přítel – bankéř Rizzoto. Upozornil je, že na něco přišel a možná to souvisí s nimi. Ráno jej navštívil člověk a požádal jej o přípravu deseti tisíc dukátů. Oba dva členové Vyhnanců vykulili oči – deset tisíc dukátů? To ale není to hlavní. Bankéř již nějaký čas sleduje pohyb na jednom jméně – ten člověk nejspíš neexistuje a přes něj jdou zajímavé částky. Banka z toho má obrovskou provizi a tak to nikdo neřeší. Nicméně, s tímto účtem pracoval i Gino, odsouzený přísluhovač Dábla. Varoval, ať si dávají pozor, chlapík se prý vyjádřil i o nich. Nicméně, popis Simeriana na něho nesedl.

Zbytek družiny se mezitím setkal s princem zlodějů. Ten jim z dřívějších dob také dlužil nějakou službičku a jako další, i on je přišel varovat. Ve stokách, kterými se dá nepozorovaně dostat do města, zemřeli dva jeho nejlepší vrazi. Čekali na někoho, kdo se stokami snažil dostat do města, zaútočili ze zálohy (jeho nejlepší vrahouni, jak sám několikrát podotkl) a zemřeli. Někdo je sekerou rozsekal tak, že jedno tělo ani nenalezli. Sám se prý chystá opustit město. A opravu to udělal, princ zlodějů opustil Přístav.

Informace z podsvětí jsou jasné, Simerian je ve městě. A Bůh nejsvatější chraň ty, které se rozhodl zabít. Naštěstí mezi vyhnanci se nalézala Katharina, osoba opředaná tajemstvím. ač urozeného původu, bylo z ní cítit souznění s trpícími a nebála se říct: „Mít tak trošku arzeniku, hned bych to se Simerianem vyřešila.“ Všichni na ni zírali s otevřenými ústy. Takhle na rovinu přijít s nápadem někoho otrávit, zvláště ve městě císařství Nordbruce. Už jen samo vlastnění nebezpečných látek je trestáno uříznutím ucha...

Katharina se rozhodla to zařídit. I ona má ve městě své známé. A není jich málo. Na hodinku se ztratila a vracela ses něčím, čeho kapka zabije koně. Velmi drahý a vzácný jed. kde ho sehnala? A co má v plánu?

„Přece otrávit Simeriana, co jste si mysleli?“ odpověděla ostatním Katharina otázkou, když viděla jejich tázavé pohledy. A jak řekla, hned se vypravila. Vrahoun se ubytoval v nejlepším hostinci. Však na to měl. Za smrt Vyhnanců mu byla slíbena odměna deseti tisíc dukátů. Mnohý šlechtic takový majetek neviděl za celý svůj život.

Simerianova smrt

Když vešlo do hostince to děvče, ani si jej válečník nevšiml. Zrovna dopíjel několikáté pivo. Nepočítal to, neboť to neuměl. A vůbec mu to nevadilo. Odměnu si spočítat uměl a když ho někdo ošidil, spočítal mu to po svém.

Pivo došlo a hostinský se uklidil do zadu. Simerian se rozhlédl po lokále, byl nezvykle prázdný. Snad večer někdo přijde aby bylo s kým pít. Nebo by si mohl sehnat nějakou kurvu, alespoň by se pobavil. Ale to všechno až potom, teď ho čeká práce. Krvavá práce. Tak jako mnohokrát, i teď bude dělat to, co umí nejlépe.

Objednal si další pivko a ani si nevšiml, že mu jej přineslo děvče, které vstoupilo do lokálu před několika minutami. Možná kdyby dával pozor, že by pojal podezření. Tak výkonný mozek však Simerian nemá, nepotřebuje ho. Vzal si od dívky pivo a prohlédl si jí. Až teď si všiml, že je hezčí než si myslel. Rád by se s ní pobavil a možná jí i zaplatil. Škoda, že je málo času. Vrazil jí do ruky peníz a popsal jí skupinu, kterou hledá. Prý si říkají Vyhnanci a jsou to dobrodruzi toulající se světem. Kdyby je viděla, ať mu hned řekne.

Nalíčená a převlečená Katharina v sobě měla malinkou dušičku. Nervozně se podívala na korbel s pivem. Bála se, že se Simerian nenapije. Toho nenapadlo plýtvat tak drahocenným mokem. Pustil dívku ze své mysli a zhluboka se napil. Pil jako kdyby to měl být jeho poslední korbel v životě. Katharina nenápadně vyklidila pole. Poslední co viděla bylo, jak Simerian zvrací bílou pěnu a padá na zem.

Utíkala za ostatními, měla radost – tohle se jí povedlo. A potom si uvědomila, že je něco špatně. Něco bylo jinak. Možná ten křik, co slyšela z hostince? To nebyl křik umírajícího. Vlastně byl, ale znělo to jako hlas hostinského.

Když se vrátila, Vyhnanci na ní již čekali se sbalenými věcmi. Vedle stál Schlank a třesoucím se hlasem jí vysvětloval, že použil svoje umění a sledoval jí. Viděl prý všechno. I to, jak se Simerian zvedl a rozzuřený zavraždil hostinského.

„Katharino, kolik jsi mu toho tam dala? Mělo ti dojít, že mu toho tam máš dát víc.“ Řekl někdo vyčítavým hlasem. Katharina mlčky vytáhla prázdnou lahvičku a tím všem ukázala, že mu tam dala vše, dávku, která by otrávil celá město... Jen d'ábel to mohl přežít a tím d'áblem je Simerian.

Ve stokách a Odjezd lodí

Utíkáme. Žebráci nás ukryjí někde ve stokách a dokonce se jim povedlo sehnat jednoho kapitána, který nás v noci propašuje z lodí. Musíme se ztratit ve stokách...

Jdeme dolů po schodech. Stěny jsou studené a mají hrubý povrch. Schody se svažují stále níž a níž. Došláply jsme do vody. Vystříkla vysoko, to jsme nečekaly. Jdeme stále dál, voda nám obepíná boty a zatéká do nich. Je studená a připadá mi skoro jako bych chodil bosý ve sněhu, ale tato voda je navíc slizká, není to čistá voda z moře či plynoucí říčky, tato voda je zatuchlá a stojí nehybně na jednom místě už dlouhá léta. Smrdí. Jdeme dál těmi temnými chodbami až se náhle zastavujeme.

Naši průvodci nám sundali šátky z očí.

Stojíme uprostřed obkrouhlé místnosti kde to smrdí hnilobou a rozkladem. Stojíme v městských stokách.

Okolo na nás zírání několik zubožených žebráků. Jejich lačné oči zírají na naše přepychové šaty a vybavení. Oni samy nemají nic. Vidím jim na očích že pokud by mohli tak by z nás všechno těmi svými špinavými prackami ztrhaly. Jsou jako hyeny, vrhnou se v přesile na toho kdo se jim nemůže postavit, nebo obírají mrtvolu. Ale stejně jako ta hnusná zvířata tak stejně tolik jsou zbabělí. Bojí se nás, ale hlavně našich průvodců, služebníků Krále žebráků.

Usedli jsme po okraji abychom se moc neušpinily, ale ta mokrá špína se nám stejně tak dostala do oblečení, jako se plíseň roztahuje všude zde po stěnách. Jakmile jsme sem vešli, tak jsme se poskvřily.

Zanedlouho vyrazily Dren a Katarinna ven domluvit kdy odjedeme z tohoto krysího hnízda na moře. My zatím čekali.

Čas ubíhal a plynul dál, ale sakra pomalu. Obepínal nás strach, všudypřítomný strach proč jsme tady. Simerian. Ta stvůra co nás honila, každý ve městě už o něm slyšel a každý viděl co dokázal. Proto se ho každý bál. My také.

Čekali jsem dlouho, až pro nás konečně přišel jeden z Králových poskoků. Vyrazily jsme na povrch, jsem rád že opustíme tyto zapáchající stoky. Když jsem se nadechl čistého vzduchu

připadal jsme si jako znovuzrozený a když jsme uviděl tu oblohu posetou hvězdami tak jsem byl šťastný jako dítě.

Vyrazily jsme rychle k dokům, už zdáli k nám doléhal šum moře a vůně soli. Na obloze se rýsoval obrys velké lodi. Naší lodi. Naší záchrany.

Vstoupily jsme na palubu a hned k nám přistoupil malý goblin, jehož zelená pokožka se leskla v měsíčním světle a konec jeho pravé ruky zakončoval nablýskaný hák. Ten goblin, kapitán této lodi, nás upozornil že na palubě jeho lodi se skrývá Simerianův přítel. Dobrá, zeptáme se toho našeho „přítele“ na pár věcí.

Vešli jsme rychle do jeho kajuty a on se s trnutím zvedl.

„Co, co tu děláte?“ výraz v jeho obličejí byl dokonalou grimasou strachu a překvapení.

„Přišli jsme se zeptat na pár otázek.“ Zeptal se někdo z družiny.

„Nic vám neřeknu.“

„No víš ale co by se ti mohlo stát, tak nám to radši řekni.“

„No tak mi pověz co by se mi mohlo stát slečinko.“

Zase to skouší po dobrým, čas na nás tlačí a oni se ho snaží zastrašit povídkami. My spěcháme !

Třísknu ho okovanou holí přes obličej.

„Povídej co výš nebo to bude horší!“ řekl jsme netrpělivě.

„No .. dobrá, já, já ... je to dlouhý příběh, to jednou takhle bylo jedno společenství, jedni pánové kteří se dostali do sporu s dalším společenstvem, jinými pány...“

„Zkrať to !“

„No, tihle pánové na ty druhé byli hróózně našťvaní a tak ...“ on se mi vysmíval ... tentokrát jsem ho tou okovanou špičkou bodnul do obličejce, začal mu z něj téct stroužek číré krve.

„Zkrať to.“

„Dobrá, dobrá, ale jen pokud mi slíbíte že mě nezabijete.“

„Dobrá, máš můj slib.“

Za chvíli nám vyklopil vše o tom, že Zakviáni na nás najali Simeriana a sledují nás podle toho okrasného dopisu který jsme si tak chytře schovali, možná by nám řekl ještě něco, ale na palubě se ozval hluk.

Rychle jsme tam vyběhli a chvíli čekali co se bude dít, až jsme to uviděli.

Z temného města které celé obepínala mlha tak zlověstná a držící se při zemi aby skrývala ty hrůzy co se tu dějí se ozýval cinkot.

Cink, cink, cink.

Nevíme jak daleko to mohlo být, tou studenou plíživou mlhou se to neslo až bůhvíodkud.

Možná byl hned za rohem, možná v púlce města.

Ale za chvíli jsme se dozvěděli jak daleko byl. Blízko, až nepříjemně blízko.

Z mlhy se nejdřív vynořily rohy, zprvu váhavě, ale poté v celé své hrůzostrašné kráse.

Bylo to jako by se k nám blížila hora. Hned za rohy se objevila těžká ocelová helma a v měsíčním svitu se zablesklo něco matně modrým zábleskem.

Ostří sekery, a jaké ! Obrovské obouruční sekery s břity po obou stranách zdobená složitými rytinami.

Poté se nám Simerian poprvé ukázal v celé své kráse.

Jeho mohutné tělo, už samo velké a statné jako býk bylo zakuto v těžkých plátech oceli složitě zdobené po celém svém povrchu. Jeho těžké boty dopadali s dunivým zvukem na dláždění města, řetězy a plechy skřípali a cinkali že se to večerním tichem neslo jako skřeky nějakých démonů.

Jakmile stanul ve světle hvězd, vše na palubě ztichlo, ale jen na chvíli. V tu ránu se na palubě zdvihl povyk jako by tam něco vybuchlo. Všichni začali křičet rozkazy a skákat na svá místa.

Ozvalo se zadunění bubnu a pádla se poprvé vynořila z temné vody. A zase do ní zpátky zapadla. Veslaři dělali co mohli aby se vzdálily co nejdál od mola, ale ten ocelový démon se stále přibližoval.

„Chlapi, tihle pánové vám každému zaplatí pět zlatých dukátů když sakra pohnete těma svejma prdelema !“

„To je jasný, jen nás dostaňte odsud !“ ozvaly jsme se pohotově.

Najednou se pádla zvedali v takové rychlosti, že bylo slyšet jen nepřerušené cákání vody.

Buben se ozýval v takovém rytmu že se slíval v jednotný tón. A všem na palubě se na čelech zrcadlil pot, ať už námahou nebo napětím.

Stihly jsme to. Ano!

Simerian stál na břehu a pozoroval jak mu jeho kořist zase jednou uniká, ale on se za námi zase pustí, to je jisté ...

Do té tmy se najednou zažehl krátce, ale prudce záblesk světla, jakoby ohně nějakého majáku.

To shořel ohněm očistným ten prokletý dopis.

Ozvalo se žbluňknutí.

To spadl daleko od břehu do vody ten proradný zmetek z paluby, sám sem měl tu čest ho tam kopnout.

A my jsme se ubírali dál na to širé moře, někam do dálek kde jsme doufali že se zbavíme toho démona který nás sleduje ...